

NEVĚSTA NA ÚTĚKU

Alexander Stainforth

Alexander Stainforth

**NEVĚSTA
NA ÚTĚKU**

Alexander Stainforth

**NEVĚSTA
NA ÚTĚKU**

Tato kniha je dílem fikce. Místa, kde se děj odehrává, byla přizpůsobena příběhu. Jména, postavy a události jsou pouze výtvořem autorových představ.

Copyright © Alexander Stainforth, www.stainforth.cz, 2023

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2023

Images and Cover Art Illustration © Lee Avison / Trevillion Images, 2023

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová, 2023

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2023

ISBN 978-80-7475-435-7

Kapitola 1.

*Sídlo Pershore
Worcestershire
1849*

Zatraceně! Tohle byla moje poslední šance!“ vykřikl Oliver Russell. Od otcovy smrti ho stíhala jedna katastrofa za druhou. Zdědil sice titul hraběte, ale i ohromné dluhy. Připadalo mu, jako by se ocitl v nekonečné noční můře.

Henry Foster, s nímž se Oliver spřátelil během studentských let v Etonu a který byl v podstatě jeho soused, si hlasitě vzdychl. Už přece Oliverovi několikrát opakoval, že nejsnadnější cestou k bohatství je manželství z rozumu. Jenomže Oliver byl ke všem jeho návrhům a připomínkám hluchý. Pochopitelně, že záměrně.

„Ten zpropadený bankéř mi od samého počátku dělá naschvály! Ještě minulý týden měl tu drzost mě ujišťovat, že všechno je na dobré cestě! Nikomu se nedá věřit, obzvláště ne téhle chásce, která si myslí, že mě může mít v hrsti, když...“

„Měl by ses uklidnit,“ zarazil ho Henry. Viděl, jak Oliverovi brunátní tvář – ani by se nedivil, kdyby mu z toho vzteku pukla hlava.

„Uklidnit se? Cha... Kdybys byl v mé kůži, nechoval by ses jinak. Tohle je konec. Vyčerpал jsem všechny možnosti.“

„Víš dobře, že to tak není,“ vpadl mu Henry opět do řeči.

„Na co narážíš?“ zamračil se Oliver a nalil si sklenku brandy. Bože, potřeboval se pořádně napít a vytěsnit problémy, které mu nedopřávaly chvíli klidu!

„Svatba.“

„Už zase? Myslíš, že zrovna já jsem partie k pohledání? Rodiny dívek, které by potenciálně přicházely v úvahu, už dva roky vědí, v jaké jsem situaci a že brzy budu na mizině.“

Henry zavrtěl hlavou a natočil se k Oliverovi bokem, aby na něj dobře viděl. Koncem června bylo polední slunce silné a skrz okna salonu mu ostře svítilo do očí.

„Jenomže Digbyovi mají docela jiný problém. A Jonathan Digby se v klubu přece před několika měsíci sám zmínil, že by nic nenamítal, kdyby ses jeho sestře Claře dvořil.“

Oliver šokovaně vytřeštil oči. „Opravdu tě napadla Clara Digbyová? Ježíši, vždyť je šílená! Jenom naprostý zoufalec by se pustil do takového... dobrodružství!“

„Ale výše jejího věna by tě na dlouhou dobu zbavila potíží. Mohl by ses v klidu zaměřit na... prosperitu.“

„Ne!“ odmítl tu možnost Oliver bez zaváhání. „Zprvé – Digbyovi jsou původem obchodníci, které nechala královna povýšit do šlechtického stavu bůhvíproč.“

„Já ti ten důvod milerád sdělím...“

„Neobtěžuj se tím,“ odsekl Oliver. „Jonathana Digbyho mám sice rád, je to příjemný společník, ale to nic nemění na tom, že jeho otci jde pouze o to, spojit se s příslušníkem skutečné šlechty, jehož rodokmen sahá až k Lancasterům.“

„Všichni víme, kam až tvůj rodokmen sahá,“ podotkl Henry sarkasticky. Kolikrát už to od Olivera slyšel? „Otázkou je, k čemu ti to bude dobré, když v nejbližších týdnech budeš muset začít rozprodávat majetek.“

„Ne!“ opakoval Oliver zarputile. „I kdybych... I kdybych připustil, že je to jediné schůdné řešení,

vzpomeň si na ty dva obrovské skandály! A to je moje *zadruhé*.“

Henry povytáhl obočí. Clara Digbyová dokázala šokovat, o tom se s ním nemohl přít. Díky ní však už dvě společenské sezony nebyly nudné a vnesly do světa plesů a zásnub pořádnou dávku vzrušení.

„Dobře,“ pronesl Henry. „Dvakrát utekla od oltáře. Ale neříká se snad *do třetice všeho dobrého*?“

Oliver se posadil na pohovku a upřeně se na přítele zadíval. Nevěděl, zda si z něj náhodou neutahuje.

„To myslíš vážně?“

„Proč ne? Jsi mnohem lepší než Robert Pearson, její první snoubenec. Minimálně ho o několik centimetrů převyšuješ.“

Oliver by ho nejradši s chutí praštil. O tomhle se nedá žertovat. Teče mu do bot, a jestli se nestane zázrak...

„A pak je tu Cavendish. O něm se psalo ve všech rubrikách. Zřejmě si na společenském žebříčku stál lépe a... Poslyš, Clara Digbyová si určitě nezničila dva svatební dny dobrovolně. Pearson a Cavendish byli pěkní floutkové, dost se o tom posléze mluvilo. Jen si vzpomeň – jeden měl prý pletky se služebnou, druhý si dokonce pořídil harém. Proč asi zmizeli? Těžko si odjeli léčit zlomená srdce. A upřímně pochybuju, že na ně v nejbližší době v Londýně narazíme. Vzali pěkně do zaječích.“

Oliver si promnul bradu a nakonec souhlasně přikývl. Ano, něco na tom samozřejmě bylo. Digbyovi by se určitě propadli hanbou a opustili by společnost, kdyby se necítili oprávněni zůstat a hrdě čelit pomluvám. Jenomže jsou to pouhé domněnky. Ty zvěsti o Pearsonovi a Cavendishovi putovaly spíš šeptem. A on neměl odvalu ani příliš velký zájem zeptat se Jonathana Digbyho přímo, co je na tom pravdy. Nic mu do toho nebylo a v klepech si neliboval.

„Ať tak, či onak, Clara Digbyová se stala postrachem mužů na ženění. I když těm dvěma možná neutekla bezdůvodně, nikdo s ní už nehodlá riskovat,“ řekl Henrymu a doufal, že tím je záležitost navždy uzavřená.

„Ani ty?“

Oliver otráveně mávl rukou. Předpokládal, že Henry zase začne s obhajováním slečny Digbyové, ale on se na něj stále díval, jako by snad opravdu očekával, že rázem změní názor a rovnou se za ní rozjede.

„Poslyš, že tebe ti Digbyovi podplatili? Máš nějaký podíl z věna, když past sklapne a nevěsta mi zašeptá kouzelné slůvko?“

Henry si v duchu pomyslel, že to není špatný nápad. Sice nepotřeboval vedlejší příjem, ale užil by si notnou dávku zábavy. A té není nikdy dost.

„Měl bys to zkusit.“

Oliver se otřásl. Bože, co by si počal celé ty týdny, které by se od zasnub do svatby vlekly? Každý den by se třásl nervozitou, že mu Clara uprchne od oltáře a udělá si doma třetí zárez.

Ne, že by se mu úplně přičilo strávit s ní chvíli o samotě. Měl tu čest zahlédnout ji na několika plesech a večírcích. Vzpomínal si, že v tu dobu už byla zasnoubená – buď s Pearsonem, nebo Cavendishem. Jedno však musel uznat. Byla krásná. Co krásná – přímo úchvatná! Tmavé vlasy, skoro až černé, vytvářely zvláštní kontrast s její světlou a bezchybnou pletí. Vy-
bavil si i její hluboké oči, které ostatní pozorovaly s neotřesitelným sebevědomím. Byla také poměrně vysoká, sahala Oliverovi až nad ramena. To ale v podstatě odhadoval, protože nikdy nestál tak blízko, aby se o tom mohl přesvědčit. A když se usmála svými smyslnými rty, každý v jejím okruhu byl ztracený a toužil po jediném. Škoda, že je Jonathan Digby nikdy nepředstavil, ačkoliv – možná díkybohu za to.

„Už jsem řekl, že ne. Konec debaty.“

„A jaký máš tedy další plán, když tímhle neochvějně opovrhuješ? Hodláš se maskovat za lupiče a přepadávat v tmavých londýnských uličkách kočáry?“

Oliver po něm šlehl rozhněvanýma očima. „Můžeš nějaký vymyslet ty, chytráku. Kromě Clary Digbyové,“ varoval ho okamžitě.

„Ode mě jsi půjčku odmítl,“ reagoval vzápětí Henry. „A znovu ti pomoc nabízet nebudu, protože předem znám odpověď. Hlavně vynech lichváře. Když půjdeš za ostatními přáteli, možná se najde nějaký dobrodinec, ale děs se toho, co bude chtít na oplátku – i přes tvou finanční situaci. Všichni mají mladší nezadané sestry, především ty ošklivé, které zůstaly na ocet a hodil by se jim manžel za každých okolností.“

„Už s tím přestaň!“ okřikl ho Oliver. „Ještě jedno by snad přicházelo v úvahu,“ uvědomil si náhle, i když tím byl stejně málo nadšený jako sňatkem z rozumu. „Odjedu za tetou. Víím, že se s otcem neměli v lásce, ale stala se poměrně zámožnou vdovou a otec kdysi zmínil, že existuje jistá šance na dědictví, jelikož nikdy neměla děti. Netvářil se ovšem nijak optimisticky, takže z toho nejspíš nic nebude.“

„To je ta tvá záhadná teta z Londýna, hraběnka Ruthvenová? Potkali jsme se s ní někdy? Vaše rodina o ní nikdy moc nemluvila.“

„Zahlédl jsem ji asi tolikrát jako tvou oblíbenou slečnu Digbyovou. Rodiče se vždy snažili, abychom se přímo nestřetli.“

„Hm,“ zašklebil se Henry. „To nezní moc nadějně.“

„To sice ne, ale za pokus to stojí. Třeba se po letech umoudřila, otcí odpustila, a nakonec z toho nevyjdu špatně.“

„Co se mezi nimi odehrálo?“

Oliver pokrčil rameny. „Těžko říct. Otec o tom odmítl diskutovat, matka se do toho nevměšovala. Nejspíš šlo o její věno, jak jsem si později domyslel.“

Henryho napadlo, že Russellovi věno lordu Ruthvenovi nevyplatili. Nedávno zaslechl nějaké pomluvy, ale nepřikládal jim žádnou váhu. Tehdy už mohl být Oliverův otec hlavou rodiny, a nejspíš sestřino věno prohrál. Škoda, že se jeho vášně pro hazard a zfalšované směnky rozkryly až po jeho smrti. Chudák Oliver měl najednou problémy, o kterých do návštěvy notáře a právníka neměl zdání.

„Kdy tam hodláš vyrazit?“

„Je to čerstvá myšlenka, ale nejspíš zítra. Čím dřív to budu mít za sebou, tím lépe.“

„Pojedu s tebou.“

„To vážně nemusíš, Henry, zvládnou to sám. Navíc to bude choulostivé... A měl by ses víc věnovat sestře. Evelyn je poslední dobou pořád sama, tvá přítomnost ji potěší.“

„Kdepak. Evelyn už měsíce netrápí žádné protivné nemoci, takže se můžu na čas znovu vzdálit. Chci všechno slyšet z první ruky. A mohl bych být nápomocný, protože ty občas při vyjednáváních postrádáš špetku dobrého citu. Pošlu Evelyn vzkaz, aby si o mě nedělala starosti, a rovnou tu přespím, ať tě mám pod kontrolou a ráno nezmizíš beze mě.“

Oliver se posadil do křesla a rozhlédl se po prázdném a potměnělém salonu. Henry odešel spát už po večeri, ale Oliver se zatím necítil unavený. Hlavou mu vířily spousty myšlenek a otázek, které se týkaly tety.

Nejlepší by bylo poradit se s matkou, svou švagrovou v minulosti jistě dobře znala a věděla by, jak ji ob-

měkčit. Jenomže když je teď matka u sestry Beatrice Robertsové v Brightonu, těžko to může udělat. Nechtěl ji zatěžovat dopisem, navíc by na odpověď musel dlouho čekat, a k tomu postrádal dostatek trpělivosti. Tu trošku, která mu zbývala, si šetřil pro tetu. Narodila se jako Russellová, a pokud je aspoň zčásti tak tvrdohlavá, jako byl otec, čeká ho zřejmě nelehký souboj. A když to nevyjde, zkrátka se s tím smíří. Bude mít aspoň čisté svědomí, že pro záchranu rodinného dědictví udělal vše.

Protřel si oči, popadl do ruky svícen a zamířil do ložnice. Stejně se obával, že napětím neusne. Čekalo ho mnoho mil jízdy na koni. Bude-li při něm stát štěstí, stráví na cestě „jen“ tři dny. Pak se dozví ortel.

Byl zvědavý, jakým způsobem mu Rosemary Ruthvenová zasáhne do života. Nejspíš se bude muset pořádně ponížít. A to Oliver z duše nenáviděl. Byl vychován k hrdosti, jeho rodina se zapsala do dějin, když bojovala po boku králů a v podstatě utvářela tuto zemi. Pouze jeho otec Merritt jaksi tradici narušil karbanem.

Ale s tím nic nenadělá, osud mu rozdal karty.

Následujícího dne po snídani vyrazili s Henrym z Pershore. Oliver si liboval, jak jim počasí přeje. Od rána byla jasná obloha, slunce příjemně rozehrálo krajinu po chladnější noci. Orosená tráva se leskla pod něžnými paprsky. A svěží vzduch ho dokonale probral a pomáhal mu utříbit si myšlenky.

Když zrovna s Henrym nezastavili v hostinci, aby si koně odpočinuli a oni se pořádně najedli, připravoval si proslov, až se před tetou objeví.

Pokud ho ovšem pustí dovnitř.

Ale ne, k čertu s tak černými úvahami! Musí věřit, že mu život přestane házet klacky pod nohy. Nemůže za otcovy chyby. A teta je jistě rozumná žena, která nežije v přesvědčení, že hříchy otců jsou dědičné.

Když se po setmění ubytovali v hostinci U Zakleté Clary, Oliver z Henryho záchvatu smíchu šlel. Vážně ho Henry zavedl na tohle místo? Toužil mu Claru Digbyovou neustále něčím připomínat? Ale sám uznával, že to tam není špatné. Akorát litoval, že už si nikdo pořádně nevzpomínal na legendu, proč je tak hostinec pojmenovaný.

Výčep byl poloprázdný, což Oliverovi vyhovovalo. Nikdo na ně nevrhal zvědavé pohledy ani se nedohadoval, co jsou zač. A hostinská byla příjemná a nevtíravá postarší žena, která uměla vzít za práci a s ničím se nezdržovala.

Henry si spokojeně vychutnával studené pivo a nejspíš si nečekaný výlet užíval.

„Ty máš něco za lubem,“ podotkl Oliver a přisunul svícen blíž k Henrymu, aby mu dobře viděl do tváře.

„Já mám pořád něco za lubem, snad už mě dávno znáš.“

Oliver se usmál. „Právě... Proto mě ten tvůj výraz děsí.“

„Hm,“ přikývl Henry a při tom se potutelně uculil. „Jenom se snažím odhadnout, co bude tvá první věta, až se s tetičkou setkáš.“

Oliver se po něm prudce ohnal, jenomže Henry jeho výpad čekal a včas uhnul.

„Máš štěstí, jinak bys pořádnou koupil,“ procedil Oliver skrze rty a probodl přítele pohledem.

„Počkej, něco zkusím,“ pokračoval Henry s bodrou náladou. „Co třeba: ‚Drahá a milovaná tetičko, konečně jsem rodině utekl z Pershore, abych vás...‘“

To už se Oliver nadzvedl a vrazil Henrymu takový pohlavek, až mu rozcuchal plavé vlasy.

„Au, vždyť to bolelo!“ Henry si přiložil dlaň na zasažené místo a prsty si po něm konejšivě přejížděl. Samozřejmě tím Olivera dál provokoval, protože ránu už skoro necítil.

„Nechápu, proč jsem tě s sebou vůbec bral, když mě pořád něčím dráždíš.“

„Buď za to vděčný. Kdybys jel sám, strávil bys veškerý čas uzavřený v té své protivné hlavičce.“

„Že si nedáš na chvíli pokoj.“

„Chtěl bych, vážně, ale nejde to.“

Oliver zavrtěl hlavou. Měl Henryho rád, považoval ho skoro za svého bratra, jenomže někdy neznal míru v tom svém nekonečném popichování.

„No dobře. Vidím, že už tě dnes moje veselá konverzace omrzela. Takže vážně: co chceš tetě říct, až tě k ní sloužící zavedou? Není přece tvá vina, že jste se kvůli rodičům nestýkali.“

Oliver si vzdychl. „To je sice pravda, ale i tak to bude citlivé téma. Už je mi třicet, a od plnoletosti jsem ji mohl vyhledat bezpočtukrát. Přicházím až ve chvíli, kdy něco potřebuju.“

„Jako by se ostatní zachovali jinak.“

„Pravda, ovšem pokud má teta povahu jako otec, Bůh se mnou.“

„Ve vypjatých chvílích sice podléháš emocím, mohl bys ji však okouzlit později, až se situace uklidní.“

„Pokud mě rovnou nevyžene na ulici.“

„Nechala by tě trčet venku?“ zapochyboval Henry.

„Otcí by to starosti nedělalo.“

„Měl by ses připravit na všechny možnosti. Odmítne tě, ale nechá tě přespat v domě – v tom vidím jistotu naději. Odmítne tě a okamžitě tě vykáže z domu – to je špatné na celé čáře.“

„A kde máš variantu, že mě zkrátka a dobře přijme?“

„Po tom, cos mi řekl, to i na mě začíná být příliš optimistická varianta.“

„Hlavně s tím povzbuzováním nešetři,“ ucedil Oliver. V duchu si však přiznal, že už aspoň nemá ponuru náladu. Henry mu občas dokázal pít krev, záro-

veň byl za jeho společnost vděčný. Pořádně si teď díky němu ujasní myšlenky.

„Co kdybys mluvil za mě? Se ženami to zvládáš, obzvláště s těmi staršími, ty ti nedokážou odolat. Co říkáš?“ dobíral si ho Oliver a poměrně se mu zalíbilo, jak se role obrátily.

Henry se zamračil. Tentokrát v přestřelce vedl Oliver. Ano, u starších žen byl Henry obvykle úspěšnější. Neměl problém s nimi hovořit a působit zábavně, protože byly většinou vdané a zaopatřené a nevrhaly se na něj jako na spásnou budoucnost vlastní existence. Když se mu ale chystaly vnutit nějakou mladší příbuznou, mizel, jako by mu hořelo v patách.

„Myslím, že už půjdu spát.“

„Určitě proto, že nejsi schopný nic vymyslet,“ poštouchl ho Oliver.

„V tom se dost pleteš, holobrádku. Mám tolik nápadů, že bys mě musel poslouchat až do rána.“

„Neděs mě a jeden mi prozrad.“

„Lady Ruthvenová,“ parodoval Henry Oliverův hluboký hlas, „je mi velkým potěšením, že vás konečně poznávám, když nám moje rodina v minulosti odpírala setkání.“

„Hm,“ vzdychl si Oliver. „A ona by řekla: ‚Ale váš otec je po smrti skoro dva roky. Mohl jste mě přijet navštívit hned. Ani jste mě nepozvali na pohřeb.‘“

Henry zareagoval poměrně rychle a nepřestával přitom Olivera napodobovat.

„To moje matka! Já jsem obětí okolností!“

Oliver se upřímně rozesmál. Ano, dokázal si představit, že takhle nějak by to v divadelní komedii mohlo fungovat. Bohužel tohle není svět fantazie, ale krutá realita.

„Musíš se naučit improvizovat, Oliver. Se slovy a ženami to přece umíš. Nic ti nedělá problémy, máš

zdravé sebevědomí. A když udržíš napětí na uzdě, zadaří se ti.“

„V tom tvém pochlebování vnímám zase nějakou neplechu.“

„Vůbec ne,“ dušoval se Henry, ačkoliv mu Oliver nevěřil. „Zkrátka buď přirozený, upřímný, a zkus tetičku odhadnout během prvních vteřin.“

„Bude mě mít přečteného, ještě než poprvé promluví. Jistě si dá dohromady, že jedna a jedna jsou dvě.“

„V tom případě budeme doufat, že si ji zkrátka získáš jako synovec, kterému nemůže zabouchnout dveře před nosem.“

„Uvidíme... Však už se s ní brzy potkám.“

Kapitola 2.

Kingsbury

Clara Digbyová přísahala, že už se nikdy nezamiluje. Copak jí láska přinesla něco dobrého? Bez rozmyšlení si odpověděla: NE. S láskou se totiž pojily pouze problémy. A těmi problémy měla na mysli jednoznačně muže, což si také zaznamenala do deníku.

1) Žena si nikdy nemůže být jistá, zda ji muž skutečně miluje. Muži jsou totiž od narození naprostí lháři. Záleží jim jen na sobě a jsou schopní pošlapat cokoli, co je ženám drahé.

2) Kromě lhaní muži oplývají dalším talentem – do jednoho by se mohli živit hraním v divadle. Nebo kdekoliv, kde by měli k dispozici široké publikum, které ke své ješitnosti a sebestřednosti pravděpodobně potřebují.

3) Chybí jim ušlechtilé city. Jsou to zvířata!

4) Všichni muži mají tajemství. Ale nejedná se o žádnou drobnost – nepíšou si třeba deník a neukrývají ho v podlaze pod stolem, aby ho nenašlo služebnictvo nebo někdo z rodiny. Kdepak. Jejich tajemství jsou proradná, nebezpečná, a mohou druhou osobu nadobro zničit!

5) Žádný muž si nezaslouží slitování!

6) A tohle je nejdůležitější bod – žádný muž nestojí za to, aby s ním žena ztratila vteřinu svého času!

Clara si pročítala, jaké poznatky si zapsala poté, co podruhé utekla od oltáře. A pevně se odhodlala, že už před něj potřetí nezavítá.

Oscar Cavendish! Ten odporný bídák! Štěstí, že se včas dozvěděli, jaké ohavnosti provádí na svém venkovském sídle. Co by dělala, až by tam po svatbě dorazil a střetla se se všemi ženami, které si tam nashromáždil pro zábavu jako nějaký sultán?

A Robert Pearson, její první snoubenec, ten ničema, jenž svedl služebnou a nechal ji na pospas osudu i s dítětem! Ta ubohá žena našla odvalu a sama ji navštívila krátce před obřadem, aby ji před ním varovala. Kdyby se k tomu neodhodlala, Clara by se o jeho prohřešcích dozvěděla až v okamžiku, kdy už by s tím její rodina nedokázala nic udělat.

Raději už na to nechtěla ani pomyslet.

Jenomže nemohla jinak. Každé ráno se probouzela s vtíravou myšlenkou, jak ji oklamali. A oběma přitom uvěřila, že jsou do ní zamilovaní, že pro ně neexistuje žádná jiná dívka a našli v ní ztracenou polovinu své duše.

Byla příliš naivní. A pravý charakter jejich snoubenců neodhalili zavčas ani její rodiče. Matka... Nemohla jí nic vyčítat – ti hejskové by zmátli každou ženu, která by jim upřímně naslouchala. Ovšem na otce, na otce se zlobit mohla, protože ten snil pouze o tom, že se Clara provdá za některého člena aristokracie s takovým rodokmenem, že by ho luštili ještě příští jaro.

Její mladší sestra Margaret s ní prožívala radosti a trápení. Ani ona to jednoho dne nebude mít jednoduché, jelikož byla důvěřivější než Clara. Snad se k ní osud zachová smířlivěji, a nepřinese jí žádné Pearsony a Cavendishe.

Naštěstí měla staršího bratra Jonathana – a ten toho druhého zlosyna odhalil. Sice na poslední chvíli, ale aspoň on měl nejlepší vůli ji ochránit.

Díky Bohu za Jonathana, opakovala si Clara poněkoliakáté. Nebýt jeho, skončila by v Cavendishově harému.

Nyní, když skandál utichl, se může zase vrátit do společnosti (ne že by o to dvakrát stála) a ukázat všem těm nabubřelým panákům, že o ně nemá nejmenší zájem.

Potřásla hlavou, zaklapla deník a rozhodla se vydat za Margaret. Nejspíš je pořád ve svém pokoji a rozmýšlí, jaké šaty si obleče na příští ples. Letos byla uvedena do společnosti, ale zatím to nevypadalo, že by upoutala žádanou pozornost. Clara to nechápala – a zdálo se, že bratr před ní uhne pohledem pokaždé, když se ho na to chystá zeptat.

Však ona to z něj dřív nebo později vymámí.

Zaklepal na dveře Margaretina pokoje a vstoupila.

Margaret si právě zkoušela šaty – bůhví kolikáté už. Její postel totiž byla doslova zavalena kupou drahých a překrásných látek, a sestra se stejně nezdála být spokojená.

„Proboha,“ vydechla Clara a krátce se střetla s pohledem komorné, která si nejspíš zoufala.

„Sama víš, jak jsou šaty důležité,“ obhajovala se Maggie. „A jelikož mě všichni přesvědčujete, že není mojí chybou, že se u nás neobjevili žádní nápadníci, stále se snažím přijít na to, proč jsem pozadu za ostatními debutantkami. V čem jiném tedy můžu dělat chybu než ve volbě toalety?“

Clara popošla k posteli a vzala mezi prsty látku zlatavých mušelinových šatů. Byla si jistá, že by Margaret slušely nejvíc. Tahle barva příjemně ladila s jejími plavými vlasy a šla jí i k něžným modrým očím. Jenomže sestra se na sebe dívala přehnaně kriticky.

„Tyto budou nejhodnější,“ prohlásila Clara rozhodně.

Margaret se k ní natočila. „Ne, nesluší mi. Přitom...“

„Věř mi. Dej na můj dobrý odhad. Všem v nich vyrazíš dech.“

„Nevím, možná spíš ty červené...“

„V žádném případě!“ přerušila ji Clara šokovaně. „Červené se hodí spíš pro vdanou ženu. Navíc jsem vždy měla pocit, že tento odstín působí poněkud vulgárně.“

„Máš pravdu,“ připustila Margaret šeptem. „Je ale těžké nějaké vybrat, když víš, jak moc na tom záleží.“

Clara si vzdychla a pokynula komorné, že může odejít. Té mladé ženě se jistě ulevilo, že nemusí trpět zkoušením dalšího půltuctu oblečení.

Jakmile za sebou služebná zavřela, Clara přistoupila k sestře a vzala ji za ruce.

„Jsi krásná. Nesmíš nechat ostatní, aby se ti dostali pod kůži a zničili ti sebedůvěru.“

„Tobě se to lehce řekne.“

„Myslíš, že pro mě bude jednoduché vrátit se do Londýna po tom... Však víš, po čem. Ale nehodlám se nikým nechat zastrašit. Není moje vina, že jsem se dvakrát zasnoubila s muži, kteří by měli mít zakázáno se tak vůbec nazývat.“

Margaret se pousmála a pevně sevřela Clařinu dlaň.

„Ty jsi nikdy neměla z ničeho strach. Jonathan mi ale připadá nervózní.“

„Ten je nervózní pokaždé, když se jedná o naši budoucnost.“

„Teď je ještě nervóznější. Jako kdyby se obával, že o mě skutečně nikdo neprojeví zájem, a otcovy a jeho plány tím přijdou nazmar.“

Clara se usadila na volnou stoličku a pobídla Margaret, aby zaujala místo proti ní. Věděla, že před sestrou nesmí tolik projevat své radikální názory na muže. Nechtěla pošlapat její sny a naděje. Zároveň cítila povinnost chránit ji před světem, který není přívětivý a nečeká na člověka s otevřenou náručí. Ano, samozřejmě je důležité dobře se provdat a najít v manželství štěstí, ale žena by zároveň neměla ztrácet víru sama v sebe, pokud vše nejde přesně podle plánu.

„Srdce mi napovídá, že ty budeš mít štěstí, Maggie. Trápiš se zbytečně. Jsi chytrá, laskavá, okouzlující. A musíme věřit, že všechno se děje tak, jak nám naplá-

noval osud. Dokonalý nápadník se objeví v pravý čas. Do té doby nezapomínej na své přednosti, nepochybuj o sobě, nenech si nikým namluvit, že je s tebou něco v nepořádku, když se svět nepohne kupředu okamžitě.“

Margaret se k sestře natáhla a objala ji. V očích se jí objevily slzy. Měla Claru ráda a litovala, čím si za poslední dva roky prošla. Zasnoubit se s jedním bídákem, to by se dalo vysvětlit jako omyl, ale narazit vzápětí na daleko většího prostopášníka? V tom už musel mít prsty opravdu osud, jenž si s Clarou pohrával jakoby pro zábavu.

„Děkuju. Jsem tak ráda, že jsi tu pořád se mnou. I když...“ Rychle se od sestry odtáhla, aby vysvětlila, že to nemyslela tak hloupě, jak to vyznělo.

Clara jí palcem setřela slzu pod levým okem.

„O mě si starosti dělat nemusíš. Jsem ráda, že to tak dopadlo. Představa, že by zejména k tomu druhému sňatku došlo, mě nebývale děsí. A díky těm skandálům jsem stále svobodná a můžu ti být nablízku při tvých prvních krůčcích.“

„Zatím jsi mě ani jednou nedoprovodila.“

„Ale na následujícím plese se mě nezavíš, i když je poslední před parnými dny. A povím ti o většině hříšníků v sále. Myslím, že mám v dobré paměti podrobnosti o všech, co se mi dvořili.“

„A že jich bylo požehnaně,“ usmála se Margaret.

Clara souhlasně přikývla. Byla ráda, že se sestra zbavila napětí a znovu začala na ples nahlížet spíš se zábavou, než aby se jím znepokojovala. Stejně si však bude muset promluvit s Jonathanem. Tentokrát mu nenechá prostor k úniku.

Žádné kličky, drahý bratříčku, pomyslela si.

Vstala, vzala do rukou šaty, které jí při příchodu padly do oka, a přiložila je zkusmo k Margaret.

„Ano, to jsou ty pravé. Pošlu ti sem zase komornou.“

